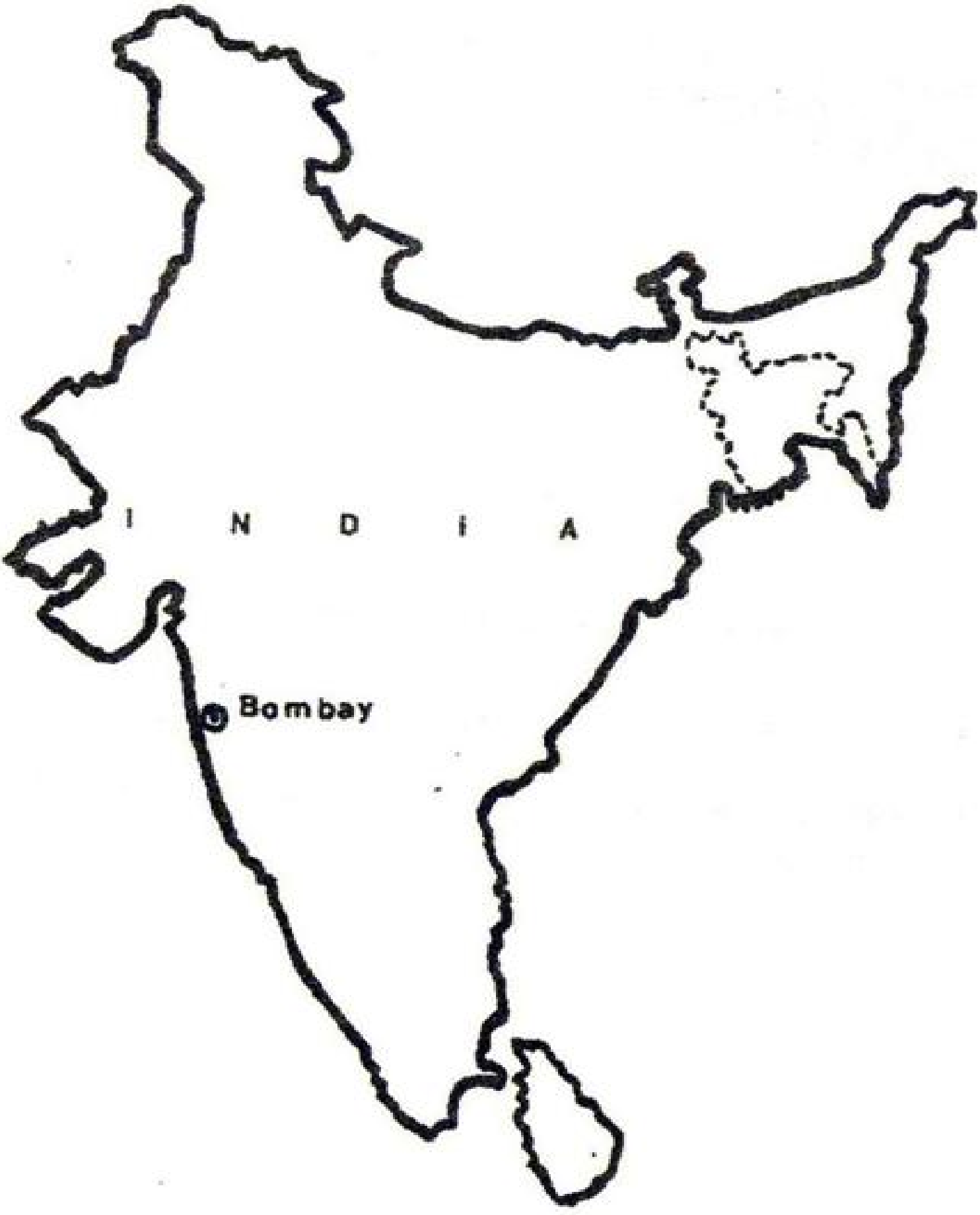
I N D I A
Bombay

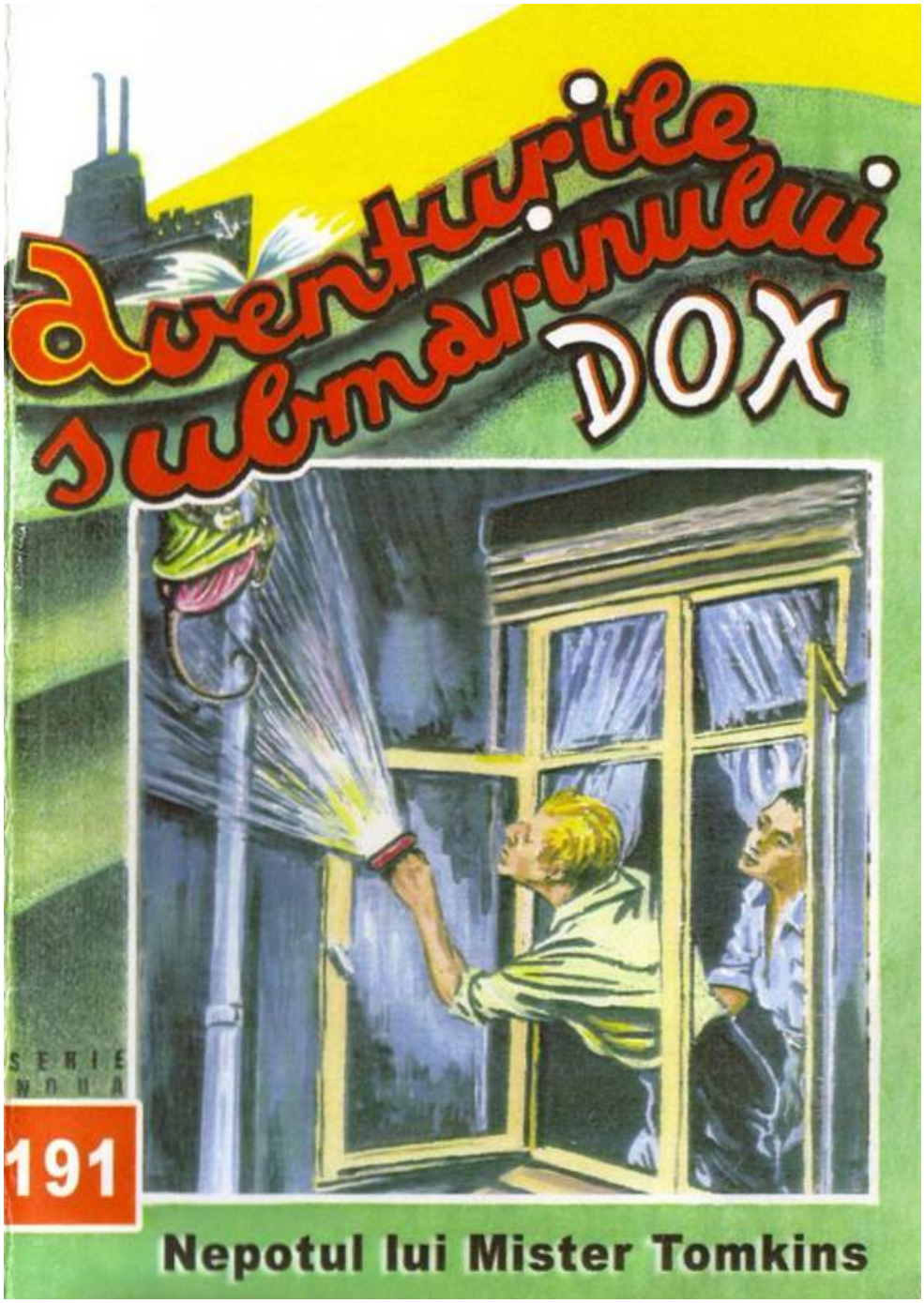
Aventurile submarinului DOX
SERIE NOUĂ
191
Nepotul lui Mister Tomkins

AVENTURILE SUBMARINULUI „DOX”.

De H. WARRE

Nr. 191.

NEPOTUL LUI MISTER TOMKIN

Traducere de LIA HÂRS

V.2.0

I
FURTUL MISTERIOS

MARIAN, MR. FLEET ŞI CU MINE şedeam pe terasa unui hotel luxos din Bombay, al cărui nume nu-l divulge din anumite motive. În seara precedentă, Fleet a întâlnit o cunoştinţă din New York, o persoană încă tânără, care a avut o viaţă foarte tumultoasă. Fleet îl credea în stare de orice rău şi era convins că unchiul său, Mr. Tomkins din New York l-a trimis aici, doar ca să dispară un timp din SUA:

Fleet voia să părăsească încă azi Bombay-ul, dar apariţia cunoştinţei din New York, s-a trezit în el din nou spiritual de reporter şi voia să afle ce-i cu prezenţa lui aici, căci peste tot unde apărea producea o mică senzaţie.

Am rămas şi noi dar fără să ne gândim la o altă aventură. Voiam să ne odihnim şi noi ca lumea după eforturile pe care le-am făcut în ultimele zile.

Ne-am dat întâlnire pe această terasă. Fleet aştepta sosirea nepotului său, cum îl numea el. Numele lui era Tom Floran, dar încă nu l-am auzit pe Fleet pronunţându-l.

Nepotul era cazat în acest hotel, dar Fleet nu voia să se vadă cu el pe terasă, ci doar să-l observe pe ascuns, cam ce învârtea şi să facă odată pe detectivul.

Vorbeam de ultima noastră întâmplare, când am salvat comoara fachirului din insula cu şerpi, pentru fiica sa, Bimala. Bimala se afla deja pe iahtul lui Mr. Fleet, care voia s-o ducă în Europa.

Tocmai vorbeam cu Fleet, când am observat că Marian, se uită în jur după care se ridică de la masă şi pleacă.

— Unde se duce Mr. Farrow? mă întrebă încet Fleet.

— Habar n-am Mr. Fleet, răspunsei eu, poate a observat ceva. Dar iată. Tocmai vine cunoştinţa dumneavoastră, nepotul lui Mr. Tomkins. Vreţi să-l chemaţi la masa noastră?

— Nu, nu, Mr. Bertram, sunt bucuros să n-am de-a face cu el.

— Şi totuşi manifestaţi un interes pentru el Mr. Fleet? Pentru el vă sacrificaţi o zi întreagă şi voiaţi să plecaţi încă azi.

— Rămân doar din curiozitate, Mr. Bertram, v-am spus doar că vreau să fac pe detectivul. Spiritul de reporter mai este în mine, iar eu adulmec ceva senzaţional.

Înainte de a putea răspunde, nepotul veni la masa noastră. Ne descoperise imediat şi păru sincer să se bucure, văzându-ne aici. Mă amuza amabilitatea cu care îl salută Mr. Fleet pe nepotul lui Tomkins, ştiind bine ce gândea despre el. A făcut totuşi o mină prietenoasă, pentru că nepotul i-a restituit în seara precedentă tabachera sa din aur care i-a fost furată de la

masa noastră, un caz care ne era tuturor neclar, nepotul refuzând să dea vreo informaţie despre hoţ.

Cu toate că se numea Tom Floran şi aşa figura şi în registrul hotelului, el îşi adăuga numele şi calitatea de nepot al lui Mr. Tomkins din New-York. Acest unchi era foarte bogat şi arhicunoscut. Aşa obţinea Mr. Floran mereu încredere.

— Credeam că plecaţi astăzi Mr. Fleet, spuse pe un ton întrebător, nepotul mirat. V-aţi reconsiderat cumva intenţia?

— Da, altfel n-aş fi aici, răspunse, mai aştept ceva aici, în Bombay.

— De aş fi ştiut mai repede, mi-aş fi luat liber, dar am din păcate câteva discuţii pe care nu le pot anula. Mă veţi scuza, dacă azi nu vă pot ţine companie.

Credeam că Fleet va exclama: „Slavă Domnului!" Dar se ţinea sub control şi rămase amabil, cu toate că în sinea sa fierbea. Câteva minute mai târziu, nepotul ne-a părăsit după ce-i transmise salutări lui Mr. Farrow. L-am văzut urcând într-o maşină şi plecând.

Fleet respiră uşurat.

— Scârbos individ murmură el, asta mi-ar fi lipsit să stau o zi întreagă cu el. Nu ştiu unde s-a dus dar ceva se va întâmpla în Bombay, o senzaţie şi asta cât de curând.

— Deja s-a întâmplat Mr. Fleet. Auzirăm în spatele nostru vocea lui Marian, auzise ultimele cuvinte şi se aşeză zâmbind la masa noastră.

— Unde ai fost? l-am întrebat.

— La direcţia hotelului. Îl cunoşti şi tu pe Mr. Blackton. În urmă cu doi ani am petrecut cu el o seară aici în Bombay. M-a recunoscut imediat şi mi-a făcut semn că vrea să-mi spună ceva. S-a întâmplat ceva neobişnuit în hotel.

— Aici precis nepotul este la mijloc, Mr. Farrow, reclamă Fleet.

— Linişte Mr. Fleet, aşa nu facem tapaj, dacă vrei să ne ocupăm de această treabă. Este vorba de un furt.

— Ah şi vrei să faci pe detectivul, râsei eu.

— Exact, dragă Robert, este vorba de un lucru neclar care mă interesează şi pe mine.

Nu mă interesează hotelul ci doar modul cum s-a făcut furtul.

— V-am spus eu, aici este mâna nepotului meu Mr. Farrow, spuse Fleet din nou. I-a povestiţi-ne cum s-a făcut furtul.

— Dintr-o cameră de la etajul unu s-au furat noaptea nişte giuvaere scumpe. Hoţul nu putea să fi folosit uşa sau fereastra pentru intrare. Sau stăpânul le-a făcut pierdute, sau hoţul îşi cunoaşte meseria perfect, spuse Marian. Mr. Blackton m-a rugat să vă invit să ne uităm în linişte prin cameră.

— Foarte interesant, reflectă Fleet. Ăsta nu a fost nepoţelul, el nu este chiar atât de versat. Mergeţi înainte Mr. Farrow cu prietenul dumneavoastră, am să vă urmez neobservat.

Marian se ridică, vrând parcă să ne părăsească. Noi am mai aşteptat câteva minute apoi plecarăm. Fleet şi cu mine ne scularăm. Da în loc să părăsim hotelul păşirăm în salonul mare, de unde un domn ne conduse spre direcţiune.

Blackton ne salută bucuros. I-am prezentat pe Mr. Fleet, dar spre mirarea noastră, Blackton spuse că-l cunoaşte deja pe reporter, ceea ce acesta nu ştia. Explicaţia consta în poza din revista ilustrată pe care i-a arătat-o.

Blackton ne-a povestit ce se întâmplase. Camera din care dispăruseră giuvaerurile a fost noaptea închisă pe dinăuntru. A doua zi de dimineaţă cheia mai era în broască, aşa că hoţul nu putuse folosi uşa.

Şi fereastra a fost închisă noaptea, iar o a treia intrare mu mai exista. Un bijutier tocmai îşi luase această cameră fără baie, ca să doarmă în siguranţă. Acum omul cerea de la direcţiune despăgubiri. Acesta nu putea să refuze pentru că era în joc renumele hotelului.

— Veniţi sus să vedeţi, spuse Blackton, poliţia a cercetat-o deja minuţios dar totul este aşa cum a lăsat-o bijutierul. Poate veţi descoperi dumneavoastră vreo urmă, căci aveţi ochi mai pătrunzători decât noi şi poliţiştii.

— Azi avem ceva timp şi ne vom uita prin încăpere Mr. Blackton, răspunse Marian.

Dar vă spun că noi nu suntem detectivi şi nici nu-l vom urmări pe hoţ. Bucuros Blackton ne conduse prin scara din spate la etajul întâi. Voia să evite orice vâlvă, pentru a nu se auzi în hotel de furt.

Când am intrat în cameră, Blackton spuse:

— Vedeţi domnilor, aşa arăta camera când s-a produs jaful. Uşa de aici era închisă pe dinăuntru iar cheia era băgată în broască. Bijutierul susţine că şi-a controlat bijuteriile înainte de culcare.

Mai mult din politeţe cercetarăm camera. Nu am găsit nimic şi eram convinşi că era vorba de o mare escrocherie a bijutierului, căci nici un om n-ar fi putut pătrunde în camera lui fără să lase urme vizibile. Şi fereastra era bine închisă, dar sus era deschisă o aerisitoare. Aceasta era aşa de mică că nici un om nu s-ar fi putut strecura prin ea.

Şi totuşi cum a avut loc furtul?

După un timp şi Marian declară că nu poate găsi nici o urmă. Singura posibilitate ar fi ca hoţul să se fi căţărat de-a lungul faţadei exterioare şi cu un băţ lung, prin aerisitoare, să fi ajuns la bijuterii.

— Mr. Farrow, ideea asta încă nu a avut-o nimeni, strigă Blackton uimit, iau acum legătura cu poliţia şi le-o comunic. Agitat, Blackton vru să meargă în biroul său. L-am urmat încet. Pe drum Marian mi-a şoptit încet pentru ca Fleet şi Blackton să nu audă:

— Chestia cu băţul este o tâmpenie dragă Robert, dar am descoperit ceva interesant despre care îţi voi spune mai târziu.

Cu greu mi-am mascat mirarea. Ce putea fi oare? Doar aveam şi eu ochi şi n-am văzut nimic deosebit. De asemeni nici poliţia nu a găsit nimic, ea care este obişnuită cu aşa ceva.

În biroul direcţiunii ne-am despărţit repede deoarece Mr. Blackton se grăbea să telefoneze poliţiei cât mai urgent. De abia am părăsit biroul că Fleet i se adresă lui Marian fără înconjur.

— Mr. Farrow aţi fost serios la aluzia cu băţul de agăţat?

— De ce. Pare să fie singura metodă de a fura bijuteriile, fără a intra în cameră, răspunse Marian.

Mr. Farrow, scuzaţi-mă dar aceasta este o prostie. Cum poate cineva pescui bijuterii cu un băţ chiar de pescuit.

Marian râse vesel şi-i explică:

— Şi eu i-am spus lui Robert pe scară acelaşi lucru, dragă Fleet, ea este o prostie, dar… voiam cel puţin să-i spun ceva lui Blackton.

— Pe mine nu mă păcăliţi Mr. Farrow, aţi găsit o urmă şi aţi vrut să abateţi atenţia lui Blackton. Ei, ce aţi găsit în cameră?

— Acelaşi lucru ca şi dumneavoastră Mr. Fleet, răspunse Marian. Credeţi că n-am găsit nimic şi că nu am simţul observaţiei? Prin aerisitor a pătruns cineva, căci câteva fire roşii atârnau la un canat.

— Asta am vrut să ştiu, Mr. Farrow! Chiar m-a enervat ideea dumneavoastră cu undiţa. Acum cel puţin ştiu că aţi vrut să atenţionaţi poliţia asupra clapei de aerisire.

— Chiar aşa Mr. Fleet, dar unde mergeţi, vreţi să vă petreceţi restul timpului dinainte de prânz pe iaht?

— Nici o vorbă, luăm o maşină şi mergem prin Bombay şi prin împrejurimi. Şi nepotul vine numai la prânz înapoi la hotel aşa că, să prânzim toţi împreună.

Am fost de acord. Curând cutreieram minunatele împrejurimi ale Bombay-ului într-o maşină închiriată. Această capitală este situată pe insula cu acelaşi nume separată printr-un canal îngust de continent. Portul este aşezat într-un splendid golf şi este unul dintre cele mai sigure din India de est.

Portughezii l-au numit cândva Bom Bahia (golful cel bun), de unde provine numele de Bombay.

Un dig şi un pod de piatră leagă Bombayul de insula Salsette, un alt dig face legătura cu insula Koloba şi cu

Oldwomens Island (insula femeilor bătrâne). Cum ultimele insule au stânci înalte ele protejează portul Bombay foarte bine de furtuni. Ceea ce face, cum am mai amintit cel mai sigur port al Indiei Orientale.

Mergeam de-a lungul ţărmului şi admiram încântaţi splendida panoramă. Marele peisaj care ni se arăta, în stânga clădirile guvernamentale, vârfurile bisericilor şi ale pagodelor şi fortul, iar în dreapta insuliţe mici cu căsuţe de ţară şi plantaţii verzi. Mai departe, ţărmul brun şi neregulat, cu pescăriile şi bărcile şi mai departe, pădurea de catarge şi farul. Fundalul îl dau munţii Ghaţi cu contururile lor superbe.

Oraşul vechi Blacktown (oraşul negru) e la un kilometru şi jumătate NV de fort şi locul indienilor şi al comercianţilor asiatici. Îşi mai păstrează vechiul aspect, acoperişuri plate, ferestre cu gratii, balcoane de lemn, uşi înguste şi joase, verande mult ieşite în afară.

Am mai văzut în urmă cu doi ani aceste frumuseţi, dar tot mai aveam multe de văzut. Fleet un bun cunoscător al insulei ne-a fost şi un bun ghid.

Deodată, pe când mergeam de-a lungul coastei, arată cu mâna întinsă spre o mică insulă, apropiată şi spuse agitat.

— Vedeţi domnilor, nepoţelul tocmai se lasă dus înapoi, îl recunosc pe lungan.

— Chiar credeţi că este el Mr. Fleet? îl întrebă Marian uimit, eu nu am aşa de buni ochi ca să-l recunosc fără binoclu. Dar mă voi convinge îndată.

— El este, fiţi siguri, Mr. Farrow, răspunse Fleet. O să-mi daţi imediat dreptate.

Marian îşi scoase binoclul şi-l îndreptă pre barca ce se apropia rapid. Curând a trebuit să-i dau dreptate lui Mr. Fleet.

— Adevărat, el este, Mr. Fleet, admir ochii dumneavoastră ageri. Nepotul a fost pe insula aceea, ştiţi cumva cine locuieşte acolo?

— N-aş putea spune dar probabil ştie şoferul nostru. Fleet îl întrebă pe indigen. Acesta aruncă o privire scurtă spre insulă apoi răspunse liniştit:

— Acolo locuieşte Mr. Rhula, un indian bogat, care face negoţ cu pietre preţioase şi cu fildeş. Un mare comerciant. Sahibii vor acolo?

Fleet făcu semn că nu şi-i spuse să conducă mai repede. Nu voia să se întâlnească cu nepotul. După o bucată de drum ordonă şoferului să oprească şi se uită înapoi. Nepotul tocmai a ajuns pe ţărmul Bombayului. Fără să se mai intereseze de barcagiu, opri o maşină şi urcă, luând direcţia spre oraş. Fleet ordonă şoferului să plece înapoi şi să păstreze o anumită distanţă faţă de cealaltă maşină.

Şoferul băiat deştept a înţeles imediat despre ce este vorba. Goni cu viteză maximă iar când a ajuns cam la treizeci de metri de maşina urmărită a încetinit viteza foarte mult.

Acum am putut să-l vedem bine pe nepot. Sta liniştit în maşină şi părea total dezinteresat. Ceva părea că-l preocupă totuşi. Opri în faţa unui magazin şi coborî. După câteva minute se întoarse şi plecă mai departe. Când am trecut şi noi prin faţa magazinului, spre uimirea noastră am văzut o prăvălie de animale mici.

Ce putea să cumpere nepotul de acolo?

Fleet ordonă şoferului să oprească şi alergă în prăvălie. Când s-a întors faţa lui exprima uimire. A făcut semn şoferului să pornească şi apoi ne spuse:

— Ştiţi ce a cumpărat nepotul? Nuci de cocos! La ce i-or fi trebuind?

— I-a venit pofta să mănânce nuci de cocos, Mr. Fleet, râsei eu.

— Doar nu credeţi asta Mr. Bertram, răspunse Fleet nervos. Nepotul plănuieşte ceva. Să ţinem numai minte cumpărătura făcută, poate ne duce la o urmă corectă.

Marian râdea liniştit. Când Fleet îl întrebă de ce râde el i-a răspuns:

— M-am gândit doar la ceea ce ştiu deja, Fleet. Mai întâi v-a dispărut tabachera şi v-a fost restituită de Mr. Floran. Un lucru nelămurit. Apoi în hotel are loc un furt şi el pare inexplicabil. După aceea îl vedem pe nepot care, după vizita făcută la un negustor de nestemate îşi cumpără nuci de cocos. Dacă însumăm toate aceste date la un loc şi suntem buni detectivi ne vine ideea corectă.

— Ah, Mr. Farrow, acum vă râdeţi de mine. Credeţi că am o idee fixă de a urmări pe cineva care ar comite ceva aici în Bombay. Să mai aşteptăm azi cel mult mâine când se va produce marea senzaţie, de care v-am vorbit.

Marian l-a liniştit pe Fleet. Îi explică cum că nu are intenţia de a ironiza pe cineva, ci din contra, i-a venit o idee, dar ar vrea ca şi noi să ne mai gândim. Lucru este foarte simplu, ca dovadă sunt nucile de cocos cumpărate.

Acum eram de-a dreptul uimiţi. Nici eu nu-mi puteam explica de ce-i trebuiau nepotului nucile de cocos. La întrebarea lui Fleet, Marian zise:

— Nu spun nimic, încă dragă Fleet, gândiţi-vă la geamul de aerisire.

II
MAREA SENZAŢIE

NEPOTUL A MERS DIRECT LA HOTEL. Nu bănuia că noi l-am văzut şi când am ajuns la hotel el era pe terasă cu un domn cu care avea o discuţie aprinsă.

Încă nu ne-a văzut, iar noi am făcut în aşa fel ca să ne ocupăm o masă pe terasă în partea opusă.

Fleet gazda noastră în Bombay comandă un prânz copios, excelent. Tot timpul îl observam pe nepot, care era absorbit de discuţia purtată.

La urmă se ridică, îi strânse mâna necunoscutului în semn de încheiere a discuţiei şi a unei afaceri după care dispăru în hotel.

Marian l-a privit întrebător pe Fleet. Acesta nu spuse nici un cuvânt se ridică brusc de la masă intră în hotel.

După zece minute mai târziu se întoarse zâmbind.

— Tocmai am reţinut la Mr. Blackton două camere, chiar sub camerele nepotului. Va trebui să-l observăm noaptea asta. Cât îi auzim paşii deasupra noastră, va fi în hotel. Dacă pleacă îl urmărim pas cu pas.

— Aveţi ceva de detectiv, Mr. Fleet îi spuse Marian. Ce ar fi ca pentru a vă omorî timpul, v-aţi ocupa cu o astfel de treabă? Orice om are nevoie de o variaţie în activitate.

— Nu, merci, dragă Farrow, renunţ cu plăcere la urmărirea necunoscuţilor. Ca reporter la New York a trebuit s-o fac uneori, profesia mă obliga. Că îl urmăresc pe nepot este mai mult o curiozitate, cum v-am spus.

— Ştiu Mr. Fleet şi noi ne implicăm din curiozitate. Dar propun să mergem în camerele noastre. Căldura nu mai este suportabilă. Nici nepotul nu va pleca prea curând.

Propunerea a fost acceptată. Deasupra noastră se auzeau paşii nepotului care umbla de colo până colo. Fleet arătă în sus şi spuse zâmbind:

— Ascultaţi Mr. Farrow am luat intenţionat camerele acestea pentru a şti dacă nepotul părăseşte hotelul. Ne va trebui ceva răbdare, dar cred că spre seară va părăsi hotelul.

— Chiar credeţi că vom trăi o aventură senzaţională Mr. Fleet? întrebai eu neîncrezător. Toată această obsesie o priveam ca pe un spleen a lui Fleet. Dar aş fi fost de altă părere dacă aş fi ştiut tot cea observat Marian în tăcere.

— Senzaţie, aventură va fi, Mr. Bertram, fiţi sigur. Astă seară sau mâine dimineaţă.

— Şi eu sunt curios, Mr. Fleet, răspunsei eu neîncrezător.

Fiind puţin obosit, m-am lungit în pat, fără intenţia de a adormi. Căldura apăsătoare însă mi-a dejucat planul. M-am

trezit de abia când Mr. Fleet mă scutura. Mă uitai mirat în jur şi am văzut că era spre seară. Nu-mi plăcu că am dormit aşa de mult dar m-am liniştit când aflai că şi camarazii mei au făcut la fel. Chiar şi Fleet adormise cu toate că voise să vegheze.

— Acum chiar nu ştim dacă nepotul este sus sau nu recunoscu el supărat. Am vrut să mă destind puţin şi am adormit imediat.

Deasupra nu se mai auzea nimic. Dar poate că şi nepotul s-a culcat. Mie îmi era indiferent acest fapt. Aşteptam doar marea senzaţie, aventură, prevestită de Fleet.

— Să mergem jos pe terasă, propuse Marian, poate că-l vom vedea pe nepot.

— Da, veniţi, vreau să ştiu dacă a părăsit hotelul, insistă Fleet. Blackton ne va putea probabil informa.

— Dar să nu-i atrageţi bănuiala asupra nepotului Mr. Fleet, îl avertizează Marian.

— Voi fi atent, Mr. Farrow. Mă enervează că am adormit.

— Da, unui adevărat detectiv asta nu i se întâmplă spuse Marian. Dar n-are rost să vă faceţi reproşuri, sincer, eu nu cred că peste zi se va întâmpla ceva. Dacă se va întâmpla ceva atunci va fi numai noaptea.

Coborârăm încet. În hol, am dat peste Blackton, cu care Fleet a început să discute. Marian şi cu mine ieşirăm pe terasă şi căutarăm o masă mai dosnică, unde nu puteam fi observaţi imediat, dacă ar fi apărut nepotul.

După câteva minute apăru Fleet. Vedeam pe faţa lui că era furios. De abia se aşeză la masă şi ne-a povestit.

— Nepotul a părăsit între timp hotelul. Blackton l-a văzut plecând. Până acum nu s-a întors. Ce prostie că am adormit!

— Acum nu se mai poate schimba nimic, încercă să-l liniştească Marian. Poate aflăm unde s-a dus.

— Să aflăm Mr. Farrow? strigă Fleet din ce în ce mai nervos.

— Atunci când va veni senzaţia, aventura de care tot povesteşti râse Marian. Dar nu lăsaţi ceaiul să se răcească, ar fi păcat de minunata băutură.

Fleet mă amuza. Mie îmi era indiferent unde se afla nepotul. Dacă însă aş fi ştiut în ce situaţie vom ajunge datorită lui şi prin ce urmam să trecem, n-aş mai fi fost atât de calm.

Marian reuşi cu greu să-l tempereze pe Fleet. Exista speranţa că nepotul să reapară. Au trecut două ore până să apară nepotul. Era de mult întuneric. Nepotul cu o valijoară mică în mână, a dat să intre în hotel, când privirea i-a alunecat spre masa noastră. Ne-a recunoscut şi… veni încet spre noi.

Ne salută foarte prietenos şi ne spuse:

— Mă întorc de-ndată domnilor, vreau să scap de valijoara asta mică şi să mă spăl. Mă bucur că mai sunteţi în Bombay. Azi mai putem discuta o oră. Dar la zece am o întâlnire şi trebuie să fiu neapărat prezent.

Mă amuza în continuare expresia feţei lui Fleet. Dar şi el a fost politicos exprimându-şi bucuria de a putea pălăvrăgi o oră. În realitate îl blestema din suflet că ne-a văzut stând aici.

Nepotul a dispărut în hotel. Pe faţa lui Marian era un zâmbet, care mă intriga şi pe care şi Fleet l-a observat.

— Ce aveţi Mr. Farrow, de ce râdeţi? Vă bucuraţi cumva că accept compania acestui nepot?

— Mă amuză prostia acestui nepot, Mr. Fleet – răspunse Marian. N-aţi observat nimic?

— Ce să fi observat Mr. Farrow? Dumneavoastră aţi sesizat ceva la nepotul ăsta?

— Evident, dragă Fleet, dar eu nu fac acum pe detectivul, ci dumneavoastră. Un bun detectiv este atent la toate.

— Eu nu am observat nimic, Mr. Farrow. Avea doar valijoara la el şi s-a dus sus. Aici nu este nimic deosebit.

— Încă este bine că aţi sesizat valijoara, Mr. Fleet, de ea vorbeam. Dar nu mai spun nimic, altminteri vă veţi trăda în faţa nepotului. Atenţie, vine, pare să se grăbească să stea cât mai mult cu noi.

Ultimele cuvinte au fost puţin ironice. Mr. Fleet nemaiputându-i răspunde îi aruncă o privire furioasă, când nepotul lui Mr. Tomkins ne ceru permisiunea de a se aşeza la masa noastră.

— După câte văd staţi mai mult la Bombay, Mr. Fleet, nu aţi primit ceea ce aşteptaţi?

— Trebuie să sosească curând, aştept până mâine, răspunse cel întrebat, dar dumneavoastră ce faceţi de fapt aici, aveţi cumva afaceri în Bombay?

— Şi asta Mr. Fleet, dar mai ales am venit să mă odihnesc, New York-ul mi-a cam devenit plictisitor.

Cunoşteam gândurile lui Fleet şi mă miram cum se putea stăpâni. Aduce vorba la pietre scumpe şi-i povesti nepotului care era numai urechi, cum că a cumpărat o întreagă comoară, ce aparţinuse unui fachir.

— Nu este imprudent să ţineţi aşa ceva pe iaht, Mr. Fleet – întrebă nepotul mirat, eu n-aş avea linişte. Doar ştiţi din vechea dumneavoastră profesie că sunt oameni care ar face orice pentru a pune mâna pe aşa o comoară.

— La mine pe iaht este mai în siguranţă ca la o bancă oarecare, răspunse Fleet, nu recomand nimănui să încerce să fure ceva de acolo.

— Asta au mai spus-o şi alţii, Mr. Fleet şi totuşi hoţii şi escrocii au reuşit să fure şi cele mai bine păzite nestemate.

— De la John Fleet nu poate fura nimeni, domnul meu, spuse acesta cu un ton ce nu tolera împotrivire. Nepotul a dat sceptic din umeri.

Marian a început să povestească de micile insule locuite pe care le-am văzut.

Urmăream expresia feţei nepotului, dar acesta nu se trădă prin nimic.

De odată însă îl întrebă pe Fleet:

— N-aţi vrea să vindeţi comoara dumneavoastră? Ştiu pe cineva care ar plăti foarte bine. Marian i-a făcut un semn discret lui Fleet să accepte propunerea. Acesta a înţeles.

— Aveţi un cumpărător capabil de plată? Este destul de scump, sunt piese foarte valoroase.

— Cunosc un negustor care poate plăti orice preţ. Dacă vă convine, am să mă uit mâine dimineaţă la comoara dumneavoastră ca să-l pot informa. Şi el locuieşte pe una din insulele de care a vorbit Mr. Farrow.

Marian repetă semnul către Fleet să accepte. Acesta acceptă şi-i spuse nepotului să vină a doua zi la ora unsprezece pe iahtul său.

În acest moment în faţa hotelului s-a iscat o agitaţie mare. Trebuia să se fi întâmplat ceva, căci mai multe grupuri de indieni discutau cu aprindere. S-au auzit strigăte care s-au răspândit repede în tot oraşul.

Fleet ne privea întrebător. Nepotul s-a ridicat de la masă şi pleacă promiţându-ne că va fi punctual. Urcă într-o maşină şi a dispărut curând din privirile noastre.

— Merg după el, spuse Fleet nervos. Nu vedeţi nimic domnilor? Cred că senzaţionalul, aventura a avut loc. Ne-a părăsit grăbit şi se urcă într-una din maşinile ce aşteptau în faţa hotelului şi a dispărut.

A apărut şi poliţia engleză, încercând să restabilească liniştea. Dar peste tot a întâmpinat rezistenţă, oamenii nu voiau să plece şi-i blestemau în gura mare pe străini.

Poliţia recurse la forţă. Indienii s-au liniştit cu timpul, dar tot mei persista o nervozitate vizibilă între ei.

Deodată a venit la masa noastră Mr. Blackton şi se aşează fără invitaţie.

— Ştiţi ce s-a întâmplat domnilor? întreabă el. Din pagoda lui Shiwa s-a furat nestematul mare pe care zeul îl purta pe frunte. Hoţul trebuie să fi fost un maestru, căci statuia este păzită zi şi noapte de preoţi, care n-o scapă din ochi. Indienii sunt convinşi că străinii au făcut-o, de aici agitaţia.

— Când s-a întâmplat? întrebă Marian interesat.

— Cam cu două ore în urmă, Mr. Farrow, dar abia acum s-a auzit în oraş, că piatra sfântă a fost furată. Pentru poliţie este o dilemă, pentru că nici un străin n-are voie să intre în pagodă. Preoţii vor ca ei să caute piatra şi ar renunţa la sprijinul poliţiei engleze.

După ce Blackton pleacă, Marian se uită la mine zâmbind şi-mi spuse încet.

— Fleet a avut dreptate, senzaţionalul este aici, Robert, acum devine interesant. Dacă aş vrea aş putea spune preoţilor cum a avut loc furtul şi cine anume are acum piatra.

— Dar de ce n-o faci, am întrebat eu mirat, crezi că este vorba de nepot.

— El este hoţul şi nimeni altul. Când a venit aici în urmă cu o oră ştiam deja că vine de la muncă, valijoara lui conţinea unealta lui. Dacă-l denunţ acum, nu vom mai găsi piatra niciodată. Fie că a dat-o mai departe, fie că a ascuns-o foarte bine.

— Vrei atunci să te ocupi de problemă, mă întrebai eu interesat.

— Nu prea sunt dornic de aşa ceva, Robert. Să-l demaşti pe nepot nu-i uşor şi mă tem că vor fi turbulenţe în oraş; indienii, vezi, nu prea vor să se calmeze.

— Îl aşteptăm pe Fleet sau vrei să întreprinzi ceva anume.

— Nu trebuie să aşteptăm, Robert, îl rugăm pe Blackton să-l anunţe pe Fleet. Nepotul s-a dus sigur la negustorul de pe insulă ca să-i dea piatra sfântă.

— Vrei să mergi cumva la el, Mariane?

— Da, poate reuşim să salvăm piatra sfântă înainte ca ea să ajungă în străinătate. Aşteaptă-mă, până îi spun lui Blackton ce trebuie.

Pe când Marian, era plecat l-am văzut întâmplător în faţa hotelului pe Pongo, care împreună cu Goliath au făcut o plimbare prin oraş. M-am ridicat repede şi m-am dus să-i spun lui Pongo ce aveam de gând să facem. Era necesar ca să ştie şi ei, că în caz că ni se întâmpla ceva sau vom cădea într-o capcană să ştie ce să facă pentru a ne salva.

Pongo ne-a promis că ne va aştepta până dimineaţa următoare şi că, dacă nu vom fi revenit până atunci, ne va căuta pe insulă. M-am întors liniştit pe terasă, tocmai când a venit şi Marian.

I-am spus că l-am întâlnit pe Pongo şi că l-am informat cu toate noutăţile pe care le avem. Pongo s-a îndepărtat iar eu aveam senzaţia liniştitoare că el ne va ţine mereu sub observaţie, neputând şti ce ne va aştepta pe insulă.

III
RHULA NEGUSTORUL DE NESTEMATE

FIIND SEARĂ, am luat o maşină din faţa hotelului şi am plecat în oraş, cu toată ora înaintată care era. Peste tot domnea o agitaţie explicabilă. Cum ziua a fost foarte cald, abia acum ieşeau oamenii să se răcorească la briza de seară.

Merserăm de-a lungul coastei până când am ajuns în dreptul insulei cu pricina. Aici oprirăm şi Marian l-a plătit pe şofer. Mai târziu vom avea ocazii de întoarcere. Ne făceam că ne plimbăm şi ţineam sub observaţie insula. În casa clădită pe o mică înălţime, ardea lumina, dar cu toate că ne foloseam binoclurile, nu puteam vedea nimic. Nici urmă de Fleet, care trebuia să fie şi el pe undeva pe aici.

Jos la ţărm erau multe bărci ce puteau fi închiriate. Cu voce tare Marian mi-a propus să ieşim afară în larg, unde precis ar fi mai răcoare. Eram de acord, căci urma să acostăm pe insula negustorului de nestemate. Mai merserăm puţin în lungul ţărmului ca să nu luăm o barcă din dreptul insulei negustorului de nestemate.

Indianul care ne-a dat barca, ne întreabă dacă am dori un vâslaş. Spre mirarea lui, Marian îl refuză. Până acum nu i s-a mai întâmplat ca străinii care căutau destindere pe mare să vâslească ei înşişi. Nouă însă, nu ne păsa ce gândea indianul. Am luat vâslele în mâini şi am propulsat mica ambarcaţiune în mare. Nu am mers spre insulă, ci în altă direcţie, ca să ieşim din lumina promenadei. Când ajunserăm în întuneric, schimbarăm cursul. Voiam să acostăm în spatele insuliţei, de aceea am descris un arc mare de cerc. Eram siguri că insula era bine păzită şi că nici un străin nu poate pătrunde neobservat.

— Poate că este păzită şi partea cealaltă, Mariane, spusei eu. Înainte de aceasta trebuie să cercetăm bine şi minuţios malul.

— Chiar asta am de gând să fac, dragă Robert, cred chiar că sunt capcane periculoase. Un negustor de bijuterii, care stă aşa de izolat pe o insulă, trebuie să se aştepte că va fi atacat noaptea.

— Crezi că vom putea ajunge neobservaţi la casă? am întrebat eu.

— Sper, altfel nu m-aş fi hazardat la excursia asta. Sunt convins că nepotul este acum pe insulă.

Mai aveam cam cinci metri până la ţărmul întunecat, când barca lovi ceva, care cedă uşor. Am vâslit repede înapoi iar Marian se apleacă să vadă obstacolul.

— Aici este întinsă o funie, mi-a şoptit el, cred că ne-am trădat deja, prin această atingere. Vâslirăm înapoi, ca să nu

putem fi văzuţi de pe ţărm. Apoi vom încerca, dacă nu apare nimeni în altă parte.

— Dacă şi acolo este întinsă o funie, vei încerca să o tai? îl întrebai eu încet.

— Evident altfel nu putem. Poţi înceta din vâslit, suntem destul de departe de ţărm. Şi linişte, ştii că în apă sunetul se propagă departe. Poate reuşim să vedem ceva. Ne-am luat binoclurile şi ne-am uitat spre insulă, încercând să vedem dacă se face vreo mişcare. La început nu am văzut nimic. Dar peste câteva minute am văzut nişte umbre cum se mişcau pe mal şi agitându-se din când în când ca şi cum ar scruta marea.

— Acum ne caută pe noi, mi-a şoptit încet Marian, nu vor părăsi postul de observaţie prea curând, lovirea funiei o fi declanşat un semnal. De aceea vom încerca mai târziu pe partea dreaptă a insulei.

Mai urmărirăm o jumătate de oră siluetele întunecate pe ţărm. Barca noastră nu putea fi uşor văzută, luna încă nu apăruse iar la ora asta se plimbau multe bărci în zonă.

Deodată siluetele au dispărut. Marian mi-a spus încet să ne reîntoarcem la insulă, descriind o curbă largă ca să ajungem în partea ei dreaptă. Vâsleam prudent să nu ne trădăm prezenţa. Probabil că marea era în continuare observată. Curând am ajuns în partea dreaptă a insulei. Când am fost destul de aproape, Marian se aplecă peste marginea din faţă a bărcii şi se uită atent în apă ca să observe la timp funia din mare. Am vâslit încet, ca să pot opri dintr-odată barca şi-l urmăream pe Marian.

Deodată ridică mâna. Oprii pe loc şi-l urmării, cum aplecat peste marginea bărcii, manevra un cuţit tăios sub apă. Au trecut cinci minute, apoi se ridică şi-mi făcu semn să vâslesc mai departe. Cum mai erau doar cinci metri până la ţărm, vâslii la fel de încet. Ca mai înainte, în timp ce Marian cerceta apa. O altă funie nu mai exista. Curând fundul bărcii noastre atinse ţărmul.

Aici erau tufe dese, care ajungeau până la suprafaţa apei. Prin asta coborârea noastră ne era îngreunată, mai ales că trebuia să ne aşteptăm şi aici la dispozitive de alarmă instalate.

Dar nu puteam aprinde nici lanternele, crezând că eventuali paznici ne-ar descoperi.

La început am legat barca de o cracă tare, apoi urcarăm prudenţi pe ţărm. Cu toată atenţia noastră nu am văzut nici un dispozitiv de alarmă şi aşa ne-am adâncit în desiş.

Dar înainte de a depăşi bariera de vegetaţie, Marian s-a oprit şi mi-a făcut semn că a descoperit ceva. În aceea clipă răsări şi luna. Am putut recunoaşte acum uşor un fir subţire întins printre tufe. De nu am fi fost atenţi precis l-am fi rupt. Ca să

trecem peste el a fost deajuns să ne aplecăm, căci sub el nu mai exista alt fir. Curând am depăşit periculosul obstacol şi când Marian a dat ultimele tufe din faţa noastră, văzurăm o grădină cu aspect de parc scăldată în lumina lunii.

Marian s-a oprit şi arată în faţă. Când am ajuns la el am văzut doi indieni voinici strecurându-se prin parc, veniţi probabil de pe latura din spate a insulei. Probabil erau paznicii trimişi de stăpânul insulei să cerceteze cauza alarmei declanşate prin atingerea funiei.

Poate că acum credeau că vreun peşte mare s-ar fi lovit de funie.

Nu i-am urmat imediat, căci era posibil să vină şi alţii dinspre apă. Abia după un sfert de oră, după ce ne-am convins că nu mai vine nimeni, ne-am furişat mai departe, folosind fiecare tufiş sau copac drept acoperire. Înaintarea noastră prudentă era foarte înceată. De fiecare dată, când auzeam ceva, ne opream în spatele unui copac sau tufă, aşteptând şi ascultând. De aceea ne trebui o jumătate de oră ca să ajungem la casă, un bungalow solid construit. De la două ferestre izvora o lumină intensă, care ajungea la verandă.

Aici am văzut două persoane care discutau cu voce tare, un european şi un indian. Am putut înţelege aproape fiecare cuvânt.

— Când totul e OK, Mr. Floran vă plătesc suma cerută, spuse indianul, trebuie însă să fiu sigur că treaba nu este cunoscută. Dacă se ştie că dumneavoastră sunteţi acela, adăugă indianul, atunci se află că eu sunt cumpărătorul. Mă înţelegeţi?

Ne-am aşteptat să-l găsim aici pe nepot, dar mă mira văzându-l atât de degajat aici pe verandă. Imediat mi-am amintit de dispozitivele de alarmă. Mr. Floran se simţea aici foarte sigur şi nici nu se credea observat.

— Puteţi fi sigur că totul este OK, Mr. Rhula – răspunse el – îmi cunosc treaba şi nimeni nu se va gândi vreodată că eu sunt intermediarul dumneavoastră. Dar sunt de acord cu condiţiile puse de dumneavoastră. După cum v-am mai spus mai am o sursă bună, poate cădem de acord. Este vorba de reporterul de care v-am vorbit deja. Individul este foarte bogat. Mâine merg la el să-mi arate o mulţime de pietre scumpe. Dacă este ceva pentru dumneavoastră putem încheia afacerea pe loc, aici nu trebuie să fac pe intermediarul.

— Poate că totuşi o s-o faceţi, Mr. Floran, doar vă cunosc. Dacă reuşiţi să procuraţi pietrele ieftin, atunci o veţi face. Dar ce-i cu acest reporter în Bombay?

— Voia încă de ieri să plece. Acum aşteaptă ceva, în următoarele ore. Atunci eu trebuie să mă grăbesc cu afacerea mea, înainte ca el să dispară.

În acel moment în casă răsună un clinchet slab. Rhula se ridică mirat şi strigă ceva în cameră.

Curând veni un servitor care-i spuse, că de pe continent vine cineva.

— Aşa târziu nu vin clienţi la mine – contrazise negustorul – du-te repede cu Singh la ţărm şi fii atent. Ştii ce ai de făcut, dacă vreun străin vine pe insulă. Nu cred nici eu în povestea cu peştele care s-a lovit de funie. Servitorul îşi strigă colegul şi cei doi de îndepărtată repede în direcţia opusă.

Rhula şi nepotul rămaseră tăcuţi în aşteptare. Trecu un sfert de oră, fără ca ceva să se întâmple. Cei doi tăceau în continuare. După vreo zece minute răsună deodată, un fluierat strident.. Imediat ceva se mişcă în tufele din faţa noastră, răsună o împuşcătură şi un strigăt de durere. Apoi urmă o linişte totală.

Rhula şi Floran săriră în picioare şi scrutau marginea tufelor. După un timp apare un servitor care strigă spre bungalow:

— Sahib am prins un străin care a intrat pe ascuns pe insulă. Singh este rănit la braţ. A trebuit să-l doborâm, altfel ne-ar fi ucis.

— Aduceţi-l aici – ordonă Rhula – precis că este un informator al poliţiei care vă urmăreşte, se adresă el serios către Mr. Floran. Dacă pic din cauza dumneavoastră în bănuiala lor o veţi încurca rău.

Cei doi indieni se apropiară. Duceau cu ei un om pe care-l depuseră pe verandă. Rhula scoase o lanternă, coborî cu Floran treptele verandei şi lumină faţa celui legat şi lungit la podea.

— Dar acesta-i Mr. Fleet reporterul, strigă mirat Floran, ce caută el aici?

— Poate că v-a urmărit, Mr. Floran, răspunse Rhula sever, aţi discutat ceva cu el?

— Nu. Nu vă cunoaşte de loc Mr. Rhula, spuse Floran, am vorbit cu el despre comoară lui. N-am spus nici un nume, am amintit că cunosc un negustor de nestemate care locuieşte pe o insulă de aici.

— Şi acesta-i rezultatul Mr. Floran. În tot Bombayul nu există alt negustor de nestemate care să locuiască pe o insulă afară de mine. Deci m-aţi trădat. Abia acum văd ce bine a fost că nu v-am dat banii imediat. Reveniţi cu obiectul, atunci vom discuta şi vom vedea ce putem face. Pe reporterul acesta îl ţin pe insula mea ca să nu mai încurce. În timpul acesta vă puteţi ocupa de comoara lui, poate că în lipsa lui o obţineţi mai ieftin.

Floran simţea ironia dar tăcea. Abia la întrebarea dacă Fleet mai are cunoştinţe în Bombay, nepotul tresări şi pomeni de un domn Farrow şi un domn Bertram, care au fost des văzuţi în compania lui Fleet.

— Şi asta mi-o spuneţi abia acum, Mr. Floran – strigă Rhula furios – cei doi sunt probabil tot pe insulă. Acum îmi este clar, indivizii voiau să mă spioneze poate chiar să mă fure.

Strigă ceva servitorilor şi le ordonă să dea drumul la câini.

Aceasta a fost pentru noi semnalul de retragere. Contra câinilor nu puteam face nimic, decât să-i împuşcăm. Ne-ar fi ajuns, înainte ca noi să fim la barcă.

Marian şi-a dat seama de asta şi uitându-se repede în jur, arătă spre un copac înalt, şoptindu-mi:

— La ţărm nu mai ajungem, trebuie să ne ascundem acolo sus, dar n-avem altă ieşire.

Ajunserăm repede în frunzişul des al copacului unde ne ascunserăm, putând observă tot ce se întâmplă şi petrece sub noi. După un scurt timp am auzit lătratul urât al câinilor indieni de urmărire. Ei veneau în goană cu boturile în pământ şi cu blana zburlită. Le era vizibilă furia, aşteptaseră mult, până să poată iar alerga liberi. La distanţă îi urmăreau cei doi indieni solizi. În dreapta aveau pistoalele, iar în stânga funii şi câte un mic obiect. Mai târziu aflai că era vorba de saci cu nisip cu care se pricepeau de minune să lucreze.

Câinii ne descoperiră pe dată urma. Dar spre norocul nostru, o urmăreau invers, fugind spre ţărm, unde s-au năpustit lătrând la mica noastră barcă. Evident că indienii au ştiut imediat că noi ne mai aflăm pe insulă şi s-au întors. Marian nu voia să fie văzut în copac şi mi-a şoptit repede:

— Jos, Robert, înainte ca ei să se întoarcă. Javrele ne vor descoperi aici sus şi nu ne vom putea apăra de loc. Ne ducem direct la bungalow şi ne prezentăm lui Rhula, aşa ca şi cum am fi vrut să-l vizităm.

— Şi dacă nu ne crede? Dacă află unde am acostat atunci ştie totul.

— Am venit cu Fleet împreună şi spunem că-l căutăm. Dacă mai este pe verandă, poate putem face ceva pentru el.

Nu am putut răspunde, pentru că Marian cobora deja. L-am urmat de aproape şi când am ajuns jos şi auzirăm departe lătrăturile câinilor, am alergat hotărâţi spre bungalow, unde pe verandă mai stăteau Rhula şi nepotul. Fleet nu mai era acolo, cei doi trebuiau să-l fi dus undeva.

Cei doi stăteau la balustradă şi ascultau în noapte. Am păşit încet înainte şi-i salutarăm cu voce tare. Când l-am văzut pe Floran am făcut pe miraţii.

Rhula tresări când ne văzu brusc în faţa lui. Şi nepotul părea destul de surprins şi jenat. Nu le lăsarăm timp să întreprindă ceva, urcarăm repede treptele verandei şi-i salutarăm politicos pe negustorul de nestemate. Nepotului, Marian îi spuse:

— Şi dumneavoastră aici, Mr. Floran? Nu l-aţi văzut pe Mr. Fleet cumva, a venit aici cu o barcă şi s-a dus înainte să ne anunţe o vizită.

— Mr. Fleet nu a fost încă aici, răspunse nepotul şi eu am ajuns nu de mult aici. M-a ademenit vremea splendidă şi am folosit ocazia să-l vizitez pe Mr. Rhula ca să vorbesc cu el despre comoara lui Mr. Fleet.

— Şi noi voiam acelaşi lucru, Mr. Florian. Am făcut şi noi o tură de vâslit şi lui Mr. Fleet i-a venit ideea să vină aici pe insulă. Dumneavoastră ne-aţi spus doar că aici stă domnul care probabil s-ar interesa de comoară. Aş dori neapărat să ştiu unde este Mr. Fleet acum.

Rhula stătea cu faţa întunecată, neştiind ce atitudine să ia faţă de noi. Noi eram înarmaţi şi ne-am fi apărat, dacă am fi fost atacaţi pe la spate.

În acest moment s-au întors şi servitorii cu câinii. Aceştia au vrut să sară urlând la noi. Dacă Rhula nu le-ar fi făcut semn, ne-ar fi doborât desigur. Ca la comandă ne-am scos pistoalele şi le-am îndreptat spre câini.

— Reţineţi câinii Mr. Rhula, văd că sunt periculoşi şi trebuie să fac uz de armă dacă se apropie prea mult, strigă Marian.

Rhula reflectă rapid. Nu voia să-şi pericliteze câinii. La strigătul său, câinii se opriră, continuând să se uite cu ură la noi. Între timp ajunseră şi servitorii, care-i luară în lesă şi rămaseră aşteptând. Rhula le făcu semn să dispară.

— Bine vă ştiţi păzi insula Mr. Rhula, spuse Marian. Dacă am fi ştiut mai dinainte nu ne-am fi oprit atât de liniştiţi. Cu astfel de paznici nu trebuie să vă temeţi că veţi fi surprinşi aici de străini nepoftiţi.

Rhula nu răspunse. Ne făcu un semn cu mâna să luăm loc. Aranjă aşa ca noi să stăm cu spatele la grădină şi lumina lămpii din cameră să ne vină în faţă. El şi Floran stăteau în întuneric în faţa noastră.

— Pe drum lui Mr. Fleet i-a venit ideea să vă caute acum ca să vorbească cu dumneavoastră despre colecţia lui, repetă Marian. Voiam doar să-l rugăm pe Mr. Rhula să vină mâine la noi, să perfectăm mai repede afacerea. Mr. Fleet vrea să părăsească Bombayul. Pentru mijlocirea dumneavoastră v-ar plăti un comision.

— Atunci n-am de ce să mai stau aici, domnii pot să discute direct, răspunse Floran, ridicându-se şi spuse: deoarece mai am treabă în oraş eu plec. Voi fi punctual mâine la ora unsprezece pe iahtul lui Mr. Fleet. Fără a-i mai lăsa lui Rhula timp de gândire, salută şi se îndreptă în grabă. Ştiam că nu voia să fie martor la ceea ce aici ar fi putut să se întâmple.

Eram convins că nu părăseşte insula.

Rhula strigă unui servitor şi ordonă să aducă vin. Nu puteam refuza, dar trebuia să fim prudenţi, pentru că ştiam că gazda noastră joacă fals. Putea să-şi dea seama că am fost martori la atacul asupra lui Fleet.

— Aş vrea să ştiu unde este Mr. Fleet, zise Marian într-un târziu, insula nu este mare şi de la ţărm se văd luminile casei dumneavoastră. Unde ar putea fi?

— Voi trimite servitorii să-l caute. Poate s-a rătăcit pe partea cealaltă a insulei. Făcu un semn oamenilor săi, pe care noi nu l-am înţeles. Aceştia s-au îndepărtat şi o luară prin micul parc din faţa verandei spre desiş, dispărând curând din vederea noastră.

Rhula umplu trei pahare cu vin şi ne invită să bem. Aşteptarăm să-şi pună paharul la gură iar noi ne făcurăm că bem.

— Deci este vorba de o comoară veche domnilor – făcu Rhula introducerea – Mr. Floran mi-a spus că ar fi şi piese foarte valoroase.

— Clar, Mr. Rhula, dar înainte de orice înţelegere, o să-l aşteptăm pe Mr. Fleet. Mă tem să nu i se fi întâmplat ceva. Câinii dumneavoastră….

— Nu l-au găsit – îl întrerupse Rhula – altminteri aş fi aflat.

— Atunci nu pricep unde stă şi mai bine îl caut eu însumi.

— Oamenii mei îl caută deja, domnilor şi în afară de asta, este periculos ca cineva să se aventureze în mod nepermis pe insula mea. Poate că Mr. Fleet a căzut în vreo capcană de-a mea, pusă contra hoţilor. Vom afla curând.

Ne făcu iarăşi semn să bem. Pe când puneam paharul iarăşi pe masă, crezui că aud paşi în spate. Cu Marian deodată sării în picioare. În aceiaşi clipă căpătarăm nişte lovituri zdravene în cap şi ne-am prăbuşit fără să a scoate un cuvânt.

***

Au trecut câteva ore până m-am trezit. Întunericul era deplin şi se simţea un miros greu de pământ. Îmi dădui imediat seama că mă aflam sub pământ. Capul mă durea rău de tot şi spre groaza mea am observat că sunt legat.

Am strigat încet numele lui Marian. Răspunsul a venit de îndată.

— Da, Robert şi eu sunt aici. Dar Fleet este altundeva. Probabil că suntem în pivniţa bungalow-ului. Pereţii sunt zidiţi solid, aici nu-şi păstrează el nestematele.

— Am fost foarte neglijenţi, Mariane, zisei eu, nu trebuia să stăm cu spatele la grădină. La început n-ar fi mers, dar după plecarea nepotului ar fi trebuit să-i iei locul şi atunci nu s-ar fi întâmplat să fim prinşi.

— Am vrut s-o fac, Robert, dar atacul a venit prea repede. Din păcate nu vom reuşi să ne eliberăm, pentru că suntem legaţi la perete. Rhula pare a fi un om tare versat.

— Crezi că Pongo ne va găsi? Din fericire ştie unde am plecat, dar el vrea să aştepte întoarcerea noastră până dimineaţă.

— Poate va veni mai repede, am impresia că ne-a urmărit pe ascuns, ca să fie mereu în preajma noastră. O fi văzut când am luat barca şi poate a făcut şi el la fel. Îmi amintesc că pe când aşteptam să vedem ce vor face paznicii pe ţărm, am observat de câteva ori, la o oarecare distanţă o altă barcă, care părea că aşteaptă ceva. Atunci nu m-am gândit la Pongo, acum însă sunt sigur că el a fost.

— El şi poate Goliath.

— Nu Pongo l-ar fi pus de veghe la ţărm. El nu vrea să-l pună în pericol pe puşti şi de aceea face mai degrabă totul singur. Dar să tăcem acum, cred că în curând vom avea o vizită. Rhula şi-o fi făcut socoteala aproximativă cam cât timp am dormit.

Am vorbit în germană încet, ca să nu fim înţeleşi de eventualele urechi neavenite. Situaţia noastră nu părea critică ştiindu-l pe Pongo aproape. Dar ce putea face el contra câinilor? Cel mult să-i doboare. Dar erau doi şi cu amândoi deodată nu putea lupta.

Am mai aşteptat o jumătate de oră după care am auzit un zgomot. Imediat lumina stridentă a unei lanterne s-a îndreptat spre noi. A fost orbiţi şi am închis ochii, iar vocea lui Rhula se auzi spunând:

— Vedeţi domnilor, că ştiu să mă apăr contra spionilor. Aţi crezut cumva că o să vă cred povestea pe care mi-aţi spus-o? Rhula se ştie apăra iar voi vă veţi primi pedeapsa. Aş fi putut de mult să vă scufund în mare încă de când eraţi ameţiţi şi să vă răstorn barca. Oricine ar fi crezut că aţi avut un accident. Dar Rhula trebuie să fie prudent, pentru că nu ştie dacă nu v-a urmărit cineva. Aici puteţi striga degeaba după ajutor căci nu vă aud decât pereţii.

Cum nu am răspuns, după un timp negustorul continuă:

— Renunţaţi la orice speranţă, domnilor. Sunteţi pierduţi odată pentru totdeauna. Nu voi renunţa eu la afacerea mea, aici, pe insulă, din cauza voastră. Totuşi ar fi o posibilitate de a vă salva, dar trebuie să ajung mai întâi la un acord cu Mr. Fleet care refuză cu încăpăţânare să-mi asculte sfatul.

— Cred şi eu, Rhula, răspunse Marian, Fleet n-o să vă dea comoara pe care o cereţi drept răscumpărare, niciodată, căci este clar că noi şi aşa vom dispare.

— Parcă v-aţi fi înţeles domnilor. Ei bine, mă voi întoarce peste două ore să văd cum v-aţi gândit. Dacă nu ajungem la un rezultat, în noaptea următoare am să vă dau pradă rechinilor.

Fără să mai aştepte un răspuns de la noi a plecat.

IV
FUGA DE PE INSULĂ

— ACUM AVEM CEL PUŢIN TIMP, Robert, îmi spuse Marian. Avem o zi întreagă în faţa noastră şi cu puţină viclenie sunt sigur că ne vom elibera. Am încercat să-mi desfac legăturile dar nu merge.

— Am observat şi eu. Această insulă îmi pare ca o grotă de ucigaşi. Precis că aici au dispărut mulţi oameni care au vrut să facă afaceri cu Rhula.

— M-am gândit la asta, când ne-a ameninţat cu moartea. Păcat că nu putem vorbi cu Fleet altfel aş folosi o şmecherie ca să-l păcălesc pe Rhula.

— Dacă vine, spusei că trebuie să vorbim cu Fleet, căci singuri noi nu putem dispune de comoara lui.

— O voi face, Robert. Nepotul s-a făcut nevăzut, pentru ca mai târziu, în caz că ne eliberează să facă pe imparţialul. A fost aici tocmai să perfecteze vânzarea pietrei furate din pagodă.

— Rhula l-ar fi putut face să dispară şi el, Mariane, ca să o obţină mai uşor nestemata.

— Cred că Floran şi-a luat măsurile de siguranţă. În caz că ar dispare îi ajunge să lase o scrisoare în care să dezvăluie toate faptele lui Rhula. Acest lucru îl ştie şi negustorul.

— Atunci putem folosi şi noi acest truc. Îi spunem lui Thula că noi l-am demascat pe Floran şi ştim că Rhula este complicele lui. Am venit aici să ne convingem de corectitudinea presupunerii noastre. Pe iahtul nostru, am lăsat o scrisoare cu toate lămuririle pentru cazul că nu ne vom întoarce.

— Nu prea cred că Rhula se va lăsa păcălit aşa de uşor cu acest truc, ne trebuie altceva mai bun. De afară se auzi un zgomot de paşi iar Marian îmi spuse: Cred că vom primi o vizită.

— Vi-l aduc acum pe Fleet, însoţitorul vostru, domnilor, la cererea lui. Vrea să vorbească cu dumneavoastră despre comoara pe care trebuie să o plătească ca răscumpărare. Fiţi rezonabili şi convingeţi-l să o predea şi veţi fi liberi imediat.

— Mai bine să pierzi o comoară decât viaţa, răspunse Marian, dar cine ne garantează că după ce am predat comoara vom fi eliberaţi, Mr. Rhula?

— Cuvântul meu domnilor. Cum am nestematele sunteţi liberi. În orice caz va trebui să-mi garantaţi că nu veţi face nimic contra mea şi să părăsiţi Bombay-ul.

— Nu ştiu dacă vom putea accepta condiţiile puse de dumneavoastră – Marian păru gânditor – ne-aţi atras într-o

capcană şi precis nu vă veţi ţine de cuvânt. Dacă sacrificăm comoara vrem să fim siguri că vă veţi ţine promisiunea.

— Puteţi fi siguri că vă eliberez, ne asigură Rhula din nou. Discutaţi acum cu Mr. Fleet şi peste două ore voi veni după răspuns. Dacă nu ajungem la nici un rezultat în noaptea următoare veţi fi daţi rechinilor.

Servitorii săi l-au adus pe Mr. Fleet şi-l aşezară între noi. Spre bucuria mea el nu a mai fost legat la perete, aşa ca noi. Astfel el se putea uşor rostogoli până la noi şi să ne dezlege. După ce ne-a dat un nou avertisment Rhula s-a retras. Eram siguri că se va întoarce pe furiş ca să asculte ce vorbim.

— Ăsta da ghinion, Mr. Farrow – zise Fleet, după ce ne salutarăm – din cauza canaliei de nepot am ajuns în această situaţie. Mai credeţi că vom scăpa de aici vreodată?

— Numai dacă vă sacrificaţi comoara Mr. Fleet, ar fi posibil, răspunse prietenul meu.

— Nici vorbă, Rhula nu-şi va ţine cuvântul niciodată, cu atât mai mult dacă-i dăm comoara. Aveţi cumva idee cum să ieşim de aici?

— Vorbiţi germana Mr. Fleet, întrebă Marian.

— Evident am învăţat-o silit, pe când eram reporter, răspunse Fleet în limba maternă. Credeţi că suntem ascultaţi?

— Clar. Aveţi dreptate, Mr. Fleet, chiar dacă sacrificăm comoara nu am putea fi liberi. Pentru eliberarea noastră trebuie să folosim un vicleşug. Pongo al nostru este precis pe drum să ne caute, cu toate că nu este dimineaţă.

— Aţi vorbit cu Pongo, Mr. Farrow?

— Da, Robert l-a întâlnit în faţa hotelului. Trebuie să ne caute dacă până dimineaţă nu ne întoarcem, dar sunt convins, că ne-a urmărit pe ascuns. Ştia că venim la Rhula ca să-l observăm pe nepot.

— Na, Pongo al dumneavoastră se va descurca cu cei doi indieni de aici, cu toate că sunt puternici.

— Dar mai sunt cei doi câini indieni, Mr. Fleet. Noi a trebuit să fugim de ei.

— Atunci treaba este mai complicată decât credeam, zise Fleet, chiar dacă noi ne-am elibera. Cu Rhula şi cu cei doi indieni ne-am descurca, dar cu bestiile acelea… Cum aţi căzut în mâinile lui, doar v-am lăsat pe terasa hotelului?

Marian i-a povestit întâmplările noastre. Ne-a spus şi el că l-a urmărit îndeaproape pe Floran, care cu o barcă trecuse pe insulă. Văzând că după o oră nu apare, a închiriat şi Fleet una şi a plecat pe insulă unde, după cum noi am văzut, a fost doborât.

— Şi atunci ce facem cu ticălosul ăsta de Rhula, Mr. Farrow? întrebă el după ce-şi termină povestirea. Comoara nu

i-o dau în nici un caz.

— Nici noi nu vrem aceasta, Mr. Fleet, trebuie să-l păcălim pe indian, poate stă acum în faţa uşii şi ne ascultă, dar precis nu ne înţelege limba. Vom face aşa ca şi cum am vrea să-i dăm comoara ca să câştigăm timp. Căpitanul dumneavoastră nu lasă pe nimeni la bord, cât timp lipsiţi, deci furtul este exclus. Îi vom da lui Rhula o scrisoare către căpitanul dumneavoastră ca să predea comoara, dar să transmitem concomitent un mesaj, că în realitate să nu o predea. Cum am putea face acest lucru?

— Am mai fost în astfel de situaţii şi-a trebuit să-i transmit ceva căpitanului Thomson. Am convenit cu el, dacă la primul i, la scrisorii, îi uit punctul, să ia de adevărat scrisoarea. Dar ce aveţi de gând cu asta Mr. Farrow?

— Să câştig timp şi să-l pun pe căpitanul Thompson pe urmele nepotului dumneavoastră şi ale lui Rhula. Va şti că sunteţi în pericol, nu?

— Evident, iar prietenii mei Hasting şi jack îl vor urmări urgent pe mesager.

— Ei, atunci mai avem şansa de a scăpa de aici. Acum rostogoliţi-vă spre noi ca să ne desfaceţi legăturile. Poate reuşim încă aici în beci să-l prindem pe Rhula şi atunci jocul este câştigător dintr-o dată.

— Se face Mr. Farrow. Pe mine m-au legat, că de abia îmi pot mişca degetele, dar voi încerca să fac ce pot, pentru a vă dezlega. Discuţia noastră amuţi acum. Ne uitam cu atenţie spre uşă şi ascultam cu atenţie să vedem dacă Rhula nu ne ascultă.

Nu trebuie să observe că Fleet se ocupă de legăturile noastre. De aceea am spus în engleză tare, ca să mă înţeleagă Rhula.

— Dar dacă treaba cu comoara reuşeşte şi Rhula poate îşi va ţine cuvântul, Mariane?

— Posibil Robert, dar cine crede în indienii aceştia? Trebuie să ne promită ceva mai sigur, pe vorbele lui goale nu dau nimic.

Marian m-a înţeles. Pe când Fleet lucra de zor, noi vorbeam cu o voce destul de tare. Dar legăturile noastre erau greu de desfăcut şi de câteva ori Fleet s-a oprit disperat. Cele două ore au trecut repede, fără ca el să fi avut un succes vizibil. Când am auzit din nou paşii lui Rhula, Fleet se lasă de lucru imediat şi a trecut la locul lui. De abia a ajuns la loc că uşa s-a şi deschis iar şi o lumină puternică ne-a orbit.

— Ei domnilor aţi luat vreo hotărâre, întreabă Rhula.

— Desigur Mr. Rhula. Vă dăm comoara şi promisiunea că de cum vom fi liberi vom părăsi Bombay-ul, dar trebuie să avem şi noi de la dumneavoastră o garanţie că vă veţi ţine de cuvânt.

— M-am gândit la asta, Mr. Farrow, răspunse negustorul de nestemate. Dumneavoastră aţi crede într-un jurământ sfânt, un jurământ pe care nu-l calcă nici un indian?

— Desigur. Dacă juraţi aşa Mr. Fleet va redacta o scrisoare către căpitanul său, ca acesta să vă predea comoara dumneavoastră care veţi duce mesajul. Aduceţi lui Mr. Fleet hârtie, un toc şi cerneală pentru a redacta mesajul. Noi nu mai dorim să stăm aici mult ca prizonieri, vrem să fim liberi cât mai repede.

Nu puteam vedea faţa lui Rhula dar din vocea lui am înţeles că se şi vedea cu comoara în braţe. El a adus cele necesare scrisului şi-i cheamă pe cei doi servitori, să-l păzească pe Fleet şi să-i desfacă legăturile de la mâini. Înainte de asta, Rhula a trebuit să jure că ne va elibera, de cum va fi în posesia comorii.

Fleet a redactat scrisoarea. După ce a fost legat din nou iar scrisoarea a ajuns în mâinile lui Rhula acesta ne strigă batjocoritor:

— Aşa domnilor, chiar mă credeţi atât de naiv să vă dau drumul? Puteam jura de o sută de ori, că eu nu cred în zeul acesta. Aşa dar pregătiţi-vă în linişte de moarte. În noaptea următoare am să dau hrană rechinilor. Rhula este mai viclean decât toţi albii la un loc.

Le-a făcut un semn servitorilor şi au dispărut repede împreună cu el. De acum s-a închis uşa, începurăm ca la o comandă să-l înjurăm, doar pentru a-l păcăli. Când am considerat că nu ne mai ascultă nimeni, Marian spuse încet:

— Acum trebuie să încercăm a ne elibera repede, dacă căpitanul dumneavoastră va refuza să predea comoara lui Rhula, acesta va dori să se răzbune.

— Sau să vină cu alte pretenţii, interveni eu.

— Nu mai poate, Mr. Bertram, răspunse Fleet. Ne-a arătat că nu are de gând să ne elibereze şi ştie că o a doua pretenţie n-ar avea succes. Şi eu sunt de părere să ne eliberăm cât mai repede. Fleet s-a rostogolit din nou spre Marian şi-şi reluă activitatea. Cum nu mai trebuia să ne temem de urechi indiscrete, tăceam şi ascultam zgomotele de afară.

Fleet se străduia, dar trebuia mereu să ia pauză, legăturile noastre erau prea strânse şi nu voiau să cedeze. În sfârşit după două ore a reuşit totuşi. Legăturile de la mâinile lui Marian slăbiseră aşa încât le-a putut da jos singur. Curând îşi desfăcu şi legăturile de la picioare apoi ne dezlegă pe mine şi pe Fleet. Nu aveam arme dar sentimentul dea nu mai fi legat ne dădea convingerea că în curând vom fi în totală siguranţă.

Eram siguri că Rhula s-a dus personal în oraş ca să ia în primire comoara. Era atât de lacom, încât nu putea s-o

încredinţeze altcuiva. Deci cei doi servitori erau singuri pe insulă. Cu ei ne-am fi descurcat uşor, dacă n-ar fi fost căinii.

În timp ce cercetam uşa, noi discutam încet, cum să-i neutralizăm pe cei doi paznici şi pe câini. Când Marian spuse:

— Mă voi furişa singur sus, să văd dacă pot găsi armele noastre. Poate Rhula le ţine în camera lui. Dacă le recuperăm, nu mă mai tem de nici un câine.

— Nu cred că le vei găsi în cameră, am spus eu, va fi ştiind că poate va fi vreodată o percheziţie şi armele l-ar putea trăda, mai ales că prietenii noştri le pot recunoaşte uşor.

— Ai dreptate, Robert, dar atunci unde să le caut? În tot cazul trebuie să încerc. Dacă dau peste indieni, voi îmi puteţi veni în ajutor.

Uşa era închisă pe dinafară doar cu un zăvor. Fleet mai avea un briceag cu lama destul de lungă. Pe când încerca să se elibereze nu-l putea ajunge. Cu el încercarăm să găurim lemnul uşii, ca să putem împinge zăvorul. Am reuşit. După un sfert de oră am deschis uşa fără zgomot. Ieşirăm. În faţa noastră era întuneric, aşa că înaintam pe pipăite. Ajunserăm la o scară. Marian urcă încet şi ajunse la o trapă, care din fericire nu era închisă şi se putea uşor deschide. De sus venea o lumină puternică. Marian a cercetat cu atenţie împrejurimile. Nevăzând pe nimeni, ridică uşor trapa mai sus, pentru ca noi să putem ieşi la nevoie.

Cei doi servitori erau afară, iar în bungalow domnea o linişte nefirească. Urcai şi eu până la trapă, în urma lui Fleet. Am văzut un mic coridor şi pe Marian care tocmai deschidea o uşă în stânga şi se uita prudent prin ea. El o închise şi a mers la cealaltă. După ce a deschis-o ne-a făcut semn şi dispăru în cameră. Noi am rămas pe loc ascultând.

Peste câteva minute s-a întors cu armele noastre în mâini. Ni le-a dat, şoptind:

— Cei doi servitori sunt în grădina din faţa verandei şi veghează. Câinii sunt cu ei. I-am putea uşor împuşca, dar aş evita aceasta. Şi apoi Rhula se poate întoarce în orice clipă. Deocamdată ne ascundem în casă, poate pe aici să fie un pod. Acolo nici câinii nici oamenii nu ne pot face nimic, mai ales că avem armele.

O scară îngustă, dispusă lateral ducea în sus. Bungalow-ul n-avea etaj, aşa că am ajuns la un pod destul de scund. O uşă mică închidea intrarea la pod, sus putându-ne baricada uşor. Între acoperiş şi pereţi la îmbinări erau deschideri mari pentru aerisire. De aici noi puteam observa totul în voie. Dacă stam culcaţi puteam să-i văd şi pe cei doi indieni din faţa verandei.

Neliniştea câinilor i-a făcut atenţi pe cei doi paznici, care s-au ridicat şi au strigat ceva animalelor. Acestea s-au năpustit în

casă alergând la scara din beci. Dar indienii râseră încet şi-şi chemară cânii înapoi, crezând probabil că ne simt mirosul acolo jos. Ei nu-şi puteau imagina că noi am evadat şi probabil le era interzis să vină la noi. Totuşi, unul din ei deschise trapa şi coborî. După un scurt timp se întoarse liniştit şi închise din nou accesul spre pivniţă. Cei doi ieşiră din nou afară aşezându-se pe iarbă. Aşteptau tăcuţi. A mai trecut o oră până când în sfârşit a venit Rhula. Îl însoţea nepotul lui Mr. Tomkins. Rhula era foarte agitat, ceea ce ne-a făcut să zâmbim. Se vedea că Thomson îl refuzase.

La un semn şi la un ordin al lui Rhula, servitorii au sărit în sus şi au dispărut în desiş. Probabil aveau sarcina să observe ţărmul. Negustorul şi Floran se aşezară pe verandă. Din păcate nu-i puteam vedea dar în schimb auzeam tot ce vorbeau:

— Aşa Mr. Floran, vreau să vă spun ceva, strigă Rhula brusc, enervat, ştiţi ce am în mână? Un mic pistol, nu-i aşa? Da, dragul meu, intenţionat v-am atras aici, pentru că vreau să discut serios cu dumneavoastră. Unde este comoara pe care aţi furat-o azi noapte de pe iahtul lui Fleet?

Nepotul a făcut pe miratul.

— Dar Mr. Rhula, chiar credeţi că aş fi putut-o fura aşa repede? Doar nu sunt magician.

— Nu vorbi prostii, Mr. Foran. Ştiu că aveţi comoara. Chiar acum vin de pe iaht şi mi s-a spus că comoara a fost furată în cursul nopţii. Mr. Fleet mi-a dat o scrisoare, pe baza căreia căpitanul trebuia să-mi înmâneze comoara. Ori acesta mi-a spus, că comoara a fost furată. Asta-i mâna dumneavoastră. Comoara îmi aparţine mie mă înţelegi? Vreau să o am şi dacă nu mi-o daţi vă împuşc pe loc.

— Mr. Rhula vă înşelaţi, eu nu am comoara, răspunse Floran liniştit, de ce nu mi-aţi spus acest lucru la hotel? V-aţi fi putut convinge acolo că nu-i la mine, comoara.

— Aşa voi face, dar în timpul acesta sunteţi prizonierul meu, aici pe insulă. Când voi cerceta camera dumneavoastră, voi găsi scrisoarea pe care aţi lăsat-o, în caz că vi se întâmplă ceva pe insula mea. Da, Rhula este mai viclean ca dumneavoastră. Acum rămâneţi aici şi nu vă împotriviţi altfel vei avea necazuri.

Rhula fluieră ascuţit. Imediat a venit un servitor, căruia Rhula îi ordonă să-l închidă şi să-l lege pe nepot. După aceasta, Floran a fost dus într-un alt beci. Am auzit cum s-a închis uşa.

Fără a se mai interesa de noi, Rhula părăsi din nou insula, vrând să percheziţioneze camera de la hotel a nepotului. Nu ne era clar, cum voia să facă aceasta.

Mai aşteptarăm o jumătate de oră, până când puteam crede că Rhula a ajuns la Bombay, după care am coborât pe furiş din pod. Voiam mai întâi să-i prindem e cei doi indieni, după care dacă puteam să-i închidă şi pe cei doi câini undeva.

Am avut mare noroc. Când Marian ajunse primul la capătul scări şi se întoarse tocmai venea indianul care-l legase pe Floran. La vederea lui Marian încremeni, dar mai înainte ca să poată face vreo mişcare o directă la culcat la pământ. Omul era KO. Într-o clipă l-am legat cu propriile lui frânghii, ce le purta asupra sa. După ce l-am legat l-am dus în beciul în care am fost noi închişi.

— De javrele astea, nu ne-ar păsa spuse Marian, poate reuşim să-l atragem aici, fără sa că-şi aducă câinii.

— Voi încerca să fluier şi eu ca Rhula, zise încet Fleet, poate vin aşa. Dacă vin câinii va trebui să-i împuşcăm, nu putem face altceva. Poate că bestiile acestea au omorât deja prea mulţi oameni de afaceri, domnilor.

Această idee o aveam şi eu şi personal n-aş fi ezitat să nimicesc aceşti câini. Dar Marian voia să-i prindă.

Fleet scoase un fluierat ascuţit. După câteva secunde apăru celălalt servitor care se uită în toate părţile.

Era într-adevăr însoţit de câini.

— Nu ajută la nimic, Robert, trebuie să tragem, mi-a şoptit Marian încet. De altfel tocmai l-am văzut pe Pongo, acolo în desiş.

Se pare că şi câinii l-au mirosit căci…na, tocmai fug acum spre desiş. M-am speriat grozav. Pe Pongo l-am crezut pierdut. Nu-i putea învinge deodată pe cei doi câini. Dar Marian şi Fleet văzând pericolul în care se afla Pongo ocheau pe cei doi câini, când răsunară focurile de pistol. Am văzut cum un câine în plină goană s-a prăbuşit. Gloanţele l-au lovit în ceafă. Se mai zvârcoli puţin apoi încremeni, era mort.

Între timp, al doilea câine ajunse şi el la Pongo. Pongo nu era înarmat. Îl prinse pe câine de beregată cu mâinile sale puternice, ţinându-l departe de propriul corp, o dovadă a forţei de care dispunea uriaşul Pongo.

Indianul se opri încremenit. Nu ştia împotriva cui să pornească. Când s-a hotărât şi a vrut să sară la noi, era prea târziu. Marian l-a făcut KO. Imediat a fost legat şi dus în beci.

Între timp Pongo sugrumase câinele. Acum l-a aruncat departe de el şi a venit spre noi ca să ne salute.

Pongo ne-a spus că nu ne-a scăpat din ochi toată ziua precedentă, aşteptând ocazia favorabilă pentru a ne salva. Doar din cauza câinilor nu a putut veni mai repede ca să ne salveze, altfel ar fi încercat să ne elibereze la prima plecare a lui Rhula, de pe insulă.

L-am eliberat şi pe nepot, care a fost foarte mirat să ne vadă liberi pe insulă.

— Fugiţi repede la hotel şi împiedecaţi-l pe canalia asta de Rhula să vă scotocească prin cameră i-a spus Marian. Ne întâlnim mâine seară pe terasa hotelului, noi urmăm să plecăm de abia mâine dimineaţă devreme.

— Este adevărat că vi s-a furat comoara, Mr. Fleet? întrebă Floran. El credea că noi nu ştiam de el şi m-am mirat că Marian îl lăsa aşa uşor să fugă.

— Nu s-a furat, răspunse Fleet, v-am spus deja că la mine pe iaht este mai în siguranţă decât la o bancă.

— Atunci o mai aveţi?

— Evident, nu ne lăsăm escrocaţi de orice hoţ, domnul meu.

V
TRUCUL LUI MR. FLORAN

DUPĂ CE NEPOTUL A PĂRĂSIT INSULA, Fleet spuse:

— Nu vă pot înţelege, cum de-l lăsaţi să fugă?

— Pentru a avea la noapte dovada cum îşi efectuează Mr. Floran furturile. El este sigur că noi nu ştim nimic de furturile lui şi se va demasca. Astă-seară vă duceţi comoara în camera de la hotel, nu toată, ci câteva pietre preţioase. I le veţi arăta lui Floran, care precis îşi va pune complicele să le fure.

— Aş vrea să ştiu cum arată acest ajutor a lui Mr. Floran, Mr. Farrow, răspunse Fleet, credeţi că vă va reuşi vicleşugul?

— Sunt sigur, Mr. Fleet, iar cum arată ajutorul său, vă puteţi imagina. Nu v-aţi gândit la nucile de cocos?

— Ştiţi sunt cam tulbure de cap, Mr. Farrow, s-au cam precipitat lucrurile. Nu am putut să mă gândesc că voi trece prin astfel de necazuri din pricina nepotului meu. Ce mai faceţi pe insulă?

— Să-l arestez pe Rhula, când se întoarce. Apoi anunţăm poliţia, care va face aici o percheziţie mare. Sunt convins că Rhula e un multi-asasin care-şi lichidează totdeauna la timp partenerii de afaceri.

— Da, sunt de aceeaşi părere, Mr. Farrow. Rhula va fi în curând aici. Noi nu voiam să percheziţionăm casa, noi ne-am convins doar că servitorii nu se puteau elibera singuri.

Marian scrise o scrisoare către poliţie. Nu ne-am dat numele, ca să nu fi reţinuţi cu lungi interogatorii. Aici pe insulă vor găsi suficiente probe pentru a-l aresta pe Rhula.

Peste o oră l-am văzut venind, în sfârşit. De pe ţărm, Fleet îl observa. Noi ne-am retras în cameră ca să-l aşteptăm şi să vină pe verandă. Pe faţa lui se citea o enervare mare. Nepotul trebuia să promită că nu va spune nimic de prezenţa noastră aici, pe insulă, dacă nu ar fi avut mari neplăceri.

De cum a luat loc Rhula pe verandă am apărut şi noi. Nu putea face nimic, a fost repede legat şi băgat în beciul care ne fusese închisoare. Acolo el şi servitorul său au fost legaţi în aşa fel ca să nu se poată dezlega reciproc. Pe cel de al doilea indian l-am dus în al doilea beci.

Am părăsit insula şi am vâslit spre Bombay. După o jumătate de oră eram în hotel şi-l întâlnirăm pe nepot, care ne-a spus că vrea să plece urgent.

A reuşit să-l convingem pe nepot să nu plece şi să-l aştepte pe Mr. Fleet până dimineaţa următoare când vine să-i arate nişte pietre preţioase pe care vrea să le vândă la Bombay. Floran acceptă şi am stabilit să ne întâlnim seara pe terasa hotelului. Nu am aşteptat prea mult, până când nepotul a

apărut. Marian nu trimisese scrisoarea la poliţie, voia să facă aceasta după ce vom fi terminat cu nepotul.

În camera noastră, Fleet îi arată pietrele scumpe. Expresia feţei lui Floran se schimbă deodată şi deveni nervos. Era orbit de măreţia pietrelor şi promise să ne aducă dimineaţă un cumpărător care urma să ne caute la hotel.

În faţa lui Floran, Mr. Fleet închise bijuteriile în dulapul de haine. Apoi am mers cu el jos, la cină. Nepotul nu ştia că Goliath era în cameră şi că a plecat cu bijuteriile spre iahtul lui Fleet. Îl credea foarte naiv pe Fleet.

După cină se scuză şi ne părăsi.

— Repede sus, în camera dumneavoastră, Mr. Fleet, strigă Marian, acum va încerca să fure pietrele pe care le-a văzut. L-aţi văzut ce privire avea?

— Da. Şi ce aveţi de gând, Mr. Farrow, îl daţi şi pe el pe mâna poliţiei?

— Eu nu sunt detectiv sau vânător de oameni, Mr. Fleet. Dacă va da înapoi toate pietrele furate aici în Bombay, nu mă mai interesează. Aceasta este condiţia pentru el.

— Şi cum îi aduceţi asta la cunoştinţă, Mr. Farrow?

— La prânz am fost la redacţia unui ziar şi am dat la publicare un articol lung pentru mâine. Nu va apare nici un nume, dar se anunţă demascarea negustorului de bijuterii. Dimineaţa devreme îi trimit nepotului o scrisoare şi-l atenţionez asupra articolului din ziar. Dacă nu restituie nestematele furate va fi arestat. În primul rând pretind restituirea pietrei preţioase furate din templul lui Shiwa.

Între timp am ajuns la camera lui Fleet, la etajul întâi. Trapa de aerisire era deschisă, fereastra însă era închisă. Nu am făcut lumină şi am aşteptat pe întuneric, să vedem ce se va petrece. Eram şi eu curios la ce fel de ajutor se referea Marian. Eu m-am gândit la un pitic foarte mic, care adora nucile de cocos.

Nu aşteptarăm mult şi la trapa de aerisire văzurăm deodată o umbră mică. Pătrunse repede în cameră şi ţopăi spre dulap. În acel moment, Marian aprinse lanterna. Spre marea mea uimire am văzut o maimuţă mică şi delicată ce se oprise zăpăcită uitându-se speriată la noi. Marian scoase din buzunar o bucată de nucă de cocos şi i-o întinse. Lacomă, maimuţa o înhăţă sări repede la fereastră, se strecură prin trapa de aerisire şi dispăru într-o clipă. Am deschis geamul. Marian şi cu mine ne-am aplecat afară şi la lumina lanternei lui Marian, am văzut maimuţica. Ea se căţărase pe burlan şi a dispărut imediat în camera de deasupra noastră.

— Genială idee cu maimuţica asta, acum chiar că l-aş respecta pe nepot, dacă nu ar fi comis furturile astea. Ei, vorbesc eu cu el, să vină numai jos.

— Mai bine aşteptăm dimineaţa, Mr. Fleet. El nu mai vine jos, nuca de cocos I-a dezvăluit totul. Încă în noaptea asta va încerca să fugă, explică Marian.

— Dar atunci dispar şi bijuteriile, răspunse Fleet cu teamă, trebuie să facem ceva.

— Nu este cazul, Pongo veghează toată noaptea. Are aprobare de la Blackton să stea pe coridorul de sus. Ne putem culca liniştiţi, mâine devreme începe finalul.

Ne culcarăm. Dimineaţa următoare, un chelner a bătut la uşa noastră şi ne înmână o scrisoare. Marian o deschise. Era de la nepotul lui Mr. Tomkins. Acesta tocmai primise ziarul şi scrisoarea lui Marian şi acceptă condiţiile puse. Doar piatra din pagodă dispăruse, dar el nu mai avea timp să o caute. Poate este în camera în care din fericire Rhula nu a putut intra. Celelalte pietre preţioase le va pune pe masă. Ne mulţumeşte că nu este arestat şi vrea acum să dispară, căci datorită articolului poliţia putea să apară în orice clipă.

Tot dimineaţa poliţia a primit şi scrisoarea lui Marian cu dezvăluirile referitoare la Rhula. Precis poliţia era în drum să-l aresteze şi se va minuna când va descoperi munca noastră.

Ne-am îmbrăcat repede şi am alergat la camera lui Floran. Într-adevăr pietrele erau pe masă, dar piatra din pagodă lipsea. Nu ştiam ce să credem. Să căutăm nu mai aveam timp, poliţia putea veni în orice moment şi nu doream să fim surprinşi aici. Din camera noastră l-am sunat pe Blackton şi-i spuserăm doar numărul camerei nepotului. Când directorul a ajuns acolo sosea şi poliţia.

Mare le-a fost mirarea la găsirea bijuteriilor, dar se renunţă la urmărirea lui Floran, pentru că el era nepotul lui Mr. Tomkins. Nimeni nu ştia că el furase piatra lui Shiwa. Această piatră nu s-a găsit în cameră şi s-a considerat că a luat-o cu el.

Dar nu era aşa. Trebuia să ne împachetăm lucrurile. Tocmai mi-am legat rucsacul când un strigăt înviorat a lui Marian m-a făcut să mă întorc. În mijlocul mesei stătea maimuţica nepotului şi-şi întindea mânuţa către Marian, cerând încă o bucată de nucă de cocos. Marian mai avea în buzunar o bucată şi I-o întinse, spunându-mi să închid clapa de aerisire.

Am făcut-o, dar maimuţa părea să nu aibă chef a ne părăsi. Stăpânul ei plecase, fără a de mai interesa de ea. Am mângâiat-o şi am observat că în mâna stângă ţinea ceva strâns. Când am întins mâna mi-a pus în palmă piatra lui Shiwa.

Am împachetat-o cu grijă şi am trimis-o prin Goliath înapoi preoţilor.

Pe mica maimuţică am luat-o cu noi pe iaht. O îndrăgisem şi nu voiam s-o lăsăm singură în Bombay. În scurt timp deveni tovarăşa noastră de nedespărţit, aducându-ne multă veselie pe

drum. Învăţată de Floran să fure, fura şi pe iaht tot ce sclipea. Marian o dezvăţă curând şi a făcut din ea un animal bine educat.

Înainte de prânz ne-am despărţit de Mr. Fleet, care voia să călătorească în Europa. Cu el am avut aventuri interesante şi speram ca la Kartum pe Nil să ne vedem sănătoşi.

Mai târziu am aflat că Rhula a fost o frumoasă captură pentru poliţie. La percheziţia care s-a făcut s-au găsit lucrurile furate şi multe bijuterii, care au aparţinut unor pretinşi înecaţi. Rhula a recunoscut şi cum am aflat noi mai târziu din ziar a fost condamnat la moarte pentru crimă.

Noi am plecat spre nord, voiam să ajungem la Karachi. Marian a auzit în Bombay, ceva despre un pelerin ciudat, pe care voiam să-l vizităm.

Sfârşitul volumului: **NEPOTUL LUI MISTER TOMKINS.**

În numărul următor:

BREASLA CERSETORILOR.

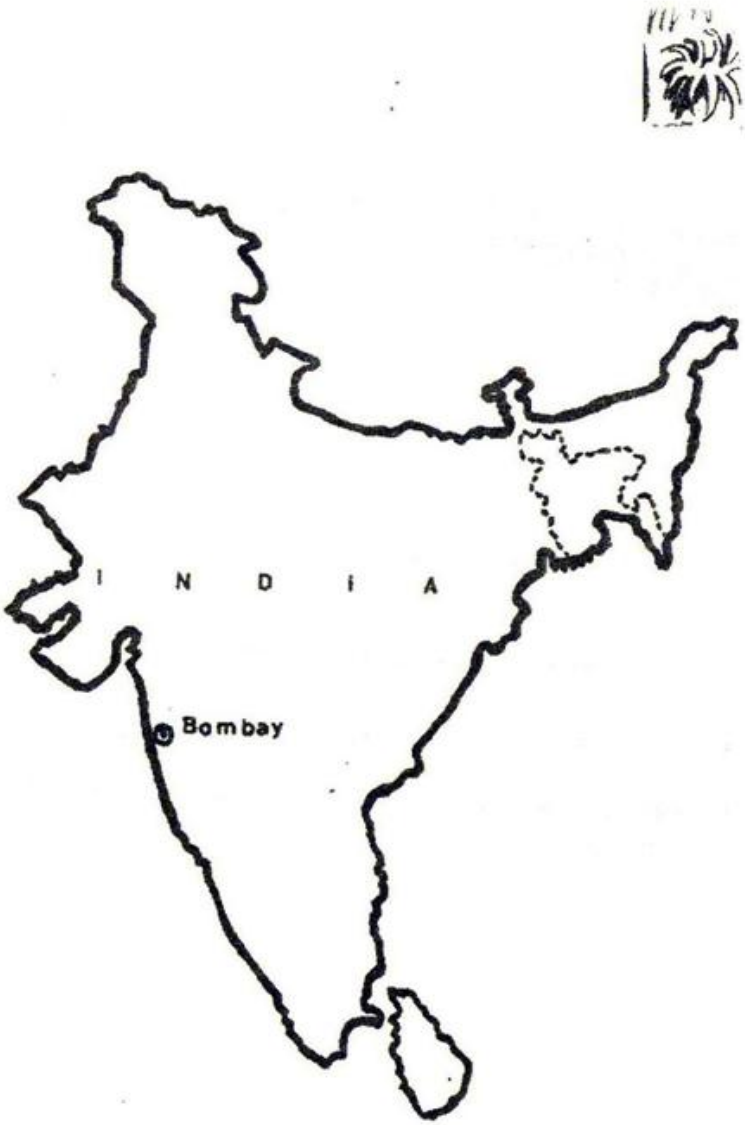
I N D I A
Bombay

In Numărul următor:

aventura continuă...

editura MARIST
Str. Mihail Sadoveanu, nr. 13, Baia Mare, cod: 430136. www.marist.ro